

ע"י בעמוד 50.
ע"י בספר רב פעלים, סוד ישרים ח"ב שאלה ה'. הנהגת העולם ע"י נ"ר (המתוקנים), זוהי הנהגה כללית לכל העולם. הנהגת נח"י (דז"א), זוהי הנהגה פרטית לעם ישראל בלבד. כל זה במחצב הנשמות, אבל מחצב הספירות מתקון לגמרי, ומשם הדיבור לנביא, אלא שהוא מלוכב במחצב הנשמות. זהו ענין "לא יראני האדם וחי", היינו במחצב הספירות ישירות.

מקורות
ע"ה ח"א דף מ"ז הגוב"י אות ו'.
שער מאמרי רשב"י דף מ"ד אע"ב, על אדרא רבא דף קל"ה ע"א.
נה"ש דף ל"ז אע"ג.
פרי עץ הגן ריש דף ז'.
ע"י שה"מ ריש פרשת בהר, ענין בירורים.

סדר שית אלפי שני דהוי עלמא

עולם התיקון תיקון חטא אדה"ר עולם האצילות - עולם הברודים	בריאת העולם עולם התיקון אדה"ר	מקרה המלכים שבירת הכלים עולם הנקודים
6000	ראש השנה 0	כ"ה באלול
נח"י (פעולות בירור ותיקון) (האדם מתקן)	נ"ר (נתקנים ע"י המאציל)	שברי כלים (בירורים) (הכנה ל- 6000 שנה)

* יש לציין שקיימת מערכת של בירור, נ"ר (מתוקנים) ונח"י (נתקן על ידינו) נפרדת עבור כל פעולה ופעולה שעתידי כל אדם לעשות, למושך כל התקופה של ה- 6000 שנה. הבירורים ממתנים מ- כ"ה באלול עד לאותו הזמן בו תוכנן שיבוא האדם המיועד ויתקן את המערכת הנ"ל (בירור-נ"ר-נח"י).

בנין הפרצופים

קומה ג'	י	נ"ר מתוקנים
קומה ב'	ח	
קומה א'	נ	
יסודות	בירורים	

סדר הגדלת פרצופי האצילות

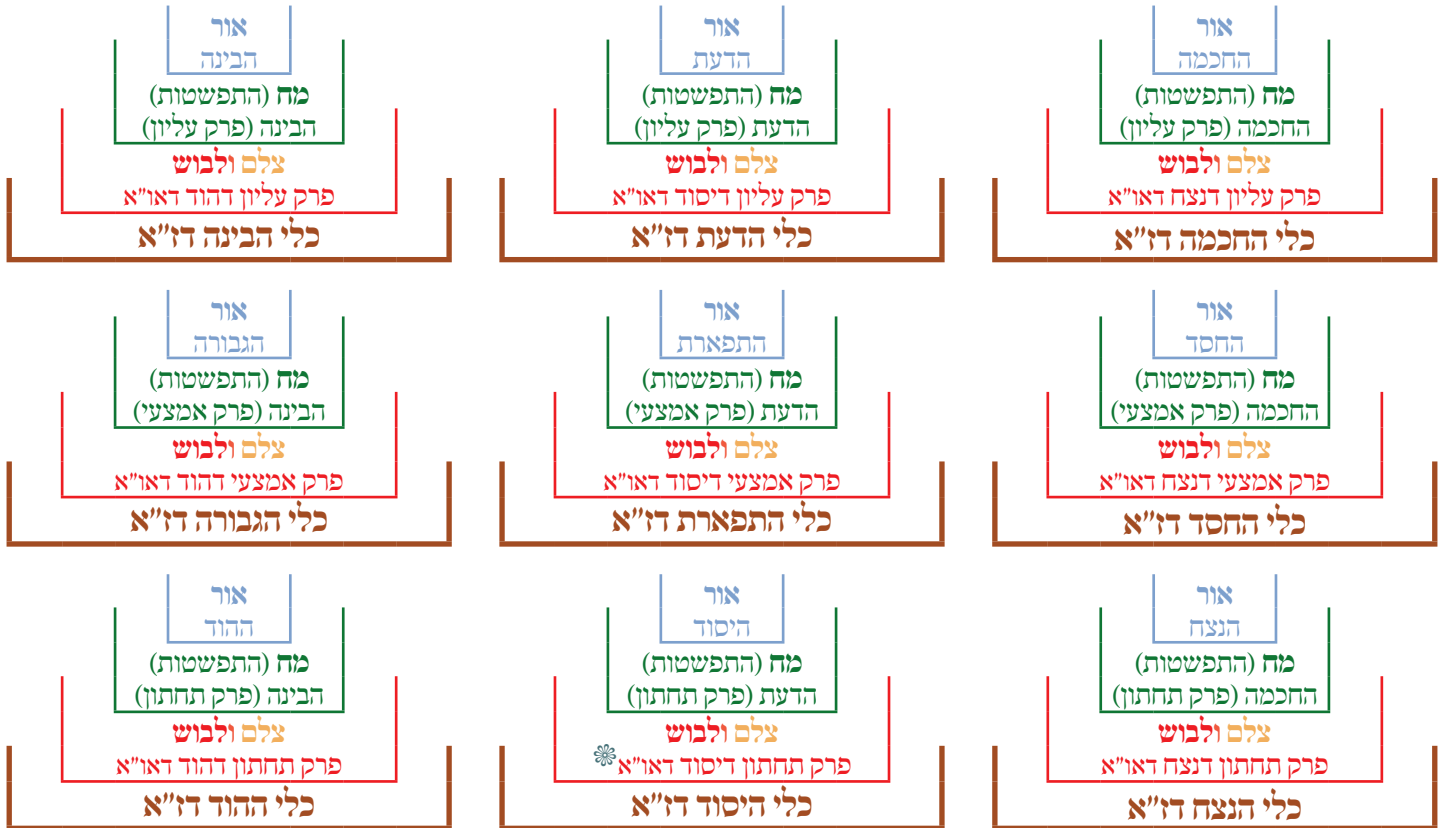
ע"י נה"ש דף ח' ע"ד ד"ה אמנם.
ע"י תו"ח דף צ"ח סע"א.
ע"י בעמוד 22 בענין הטיפות.

ז"א	אימא	אבא	א"א				כללות קומת האצילות - נ"ר מתוקנים					
זו"ן	ישסו"ת	או"א	עו"נ או"נ	ראש	גרון	חזה	טבור	רגליים				
				י					5	א"א	כתר	יחידה
				ח	י	י	י		4	או"א עילאין (אבא)	חכמה	חיה
				נ	י	ח	נ	י	3	ישסו"ת (אימא)	בינה	נשמה
				ר	י	ח	נ	י	2	ז"א	ו"ק	רוח
				נ	י	ח	נ	י	1	נוק'	מלכות	נפש

ענין כולם בחכמה עשית (אורות): נה"ש דף ט' ע"ג.
שעה"כ דף ק"א ריש ע"ב, מ' אע"ב. כ"ש ח"ו דף שט"ו רע"ב.
צלמים: שעה"מ פ' יתרו. ע"ח ח"ב דף ע"ב ע"ד, דרוש ח'.

סדר כ"ל צמ"א				
כתר	אור הטעמים	כל צמ"א	שייכות	סוג
חכמה (נקודות)	א	אורות (צל"מ)	שייך לז"א	שפע (נשמה)
	מ	מוחין	שייך לז"א	
טיפה רוחנית	צ	צלמים (חלוקה דרבנן)	ממוחין דאו"א (פרצוף דכללות)	מסכים
טיפה גופנית	ל	לבושים	מנה"י (גוף) דאו"א (נ"ר דישסו"ת)	
	כ	כלים	שייך לז"א	מקבל (גוף)

ספירות	שמות הספירות (כפי שמופיע בעיקר בתפילה)
י"ס	הוי"ות (פנימי) ואקי"ה (מקיף) מנוקדים - לפי הספירה. בסידור נקרא נרנח"י.
חב"ד (חוי"ב חו"ג)	מבוסס על הוי"ות (מוחין דאבא) ואקי"ה (מוחין דאימא) מלאים (חוי"ב חו"ג דחוי"ב חו"ג).
נה"י (דאו"א)	הוי"ות (צלמים דאבא) ואקי"ה (צלמים דאימא) מלאים (שם אחד לכל ספירה. מצוי בכריעות וזקיפות).
נה"י (דאו"א)	הוי"ות (לבושים דאבא) ואקי"ה (לבושים דאימא) מלאים (שם אחד לכל ספירה. כמעט לא מצוי בסידור).
י"ס	ג' שמות לכל כלי (לפי סדר פנימי - אמצעי - חיצוני).

הספירה היא שם כללי ופירושו מידה (וכן יחידת מדידה), והיא מיושמת בכל מערכת הכ"ל צמ"א. כלומר, הספירה איננה שם כינוי לאור או לכלי בלבד, אלא היא מושג כללי המיושם בכל אחד ממרכיבי מערכת הכ"ל צמ"א. (הספירות בעיקר בכלים, ובהשאלה גם באורות).

סדר ההלבשות, על פי מערכת כ"ל צמ"א

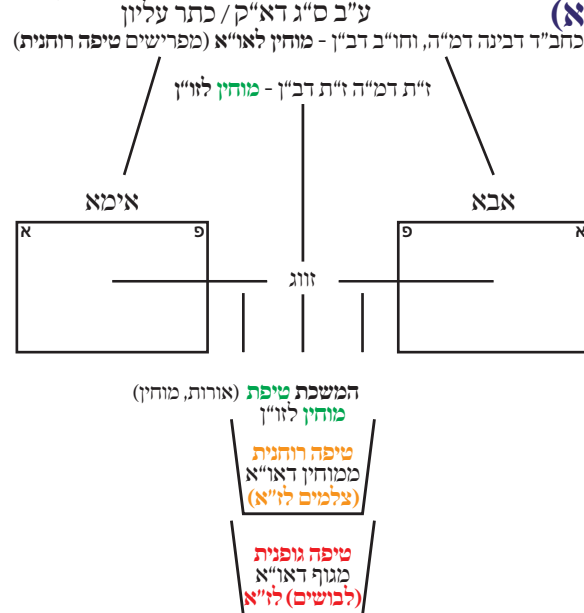
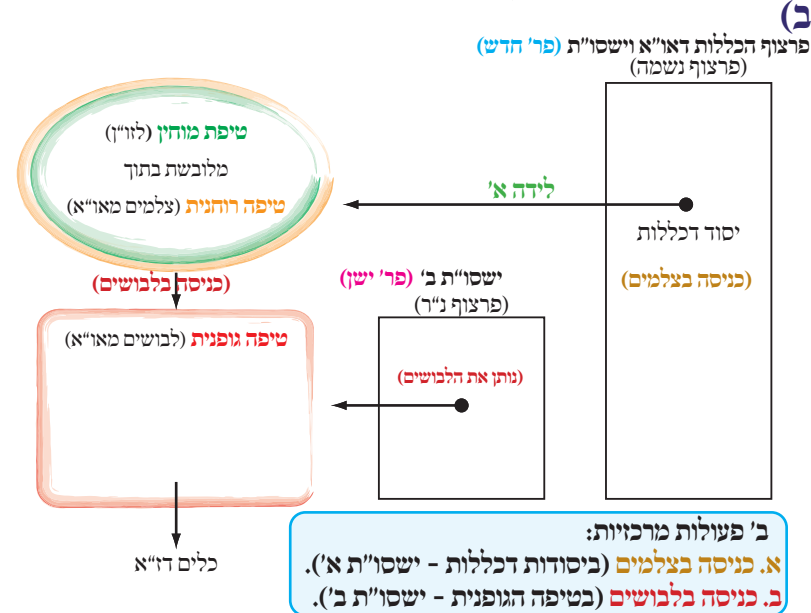
- מקבל: כ-** כלים: הכלים של ז"א מהווים כלי קיבול לעשר ספירות, שלתוכם יכנס השפע, מלובש בתוך הצלמים והלבושים.
- ל-** לבושים: מסך המהווה חציצה בין השפע לכלי, כדי שהכלי יוכל לסבול את עוצמת השפע. הלבושים מורכבים מג' ספירות בלבד, והם הנה"י של או"א (דהיינו, הפרצוף שמעל הפרצוף הנוכחי - שהוא ז"א). הלבושים מתחלקים לג' פרקים, לצורך מסך: התלבשות השפע בתוכם. מקורם מהכלים (נה"י, טיפה גופנית) של הפרצוף שמעל הפרצוף הנוכחי (או"א), לצורך ז"א.
- צ-** צלמים: בחינת לבוש, אלא שהצלמים מהווים בחינה יותר זכה מהלבושים עצמם. מקורם מהמוחין (טיפה רוחנית) של הפרצוף שמעל הפרצוף הנוכחי (או"א), לצורך ז"א.

[לכאורה, ע"פ העומק, יתכן שהמוחין דאו"א המובאים בכל מקום בסידור הם בעצם בחינת הצלמים, הבאים ממוחין דאו"א].

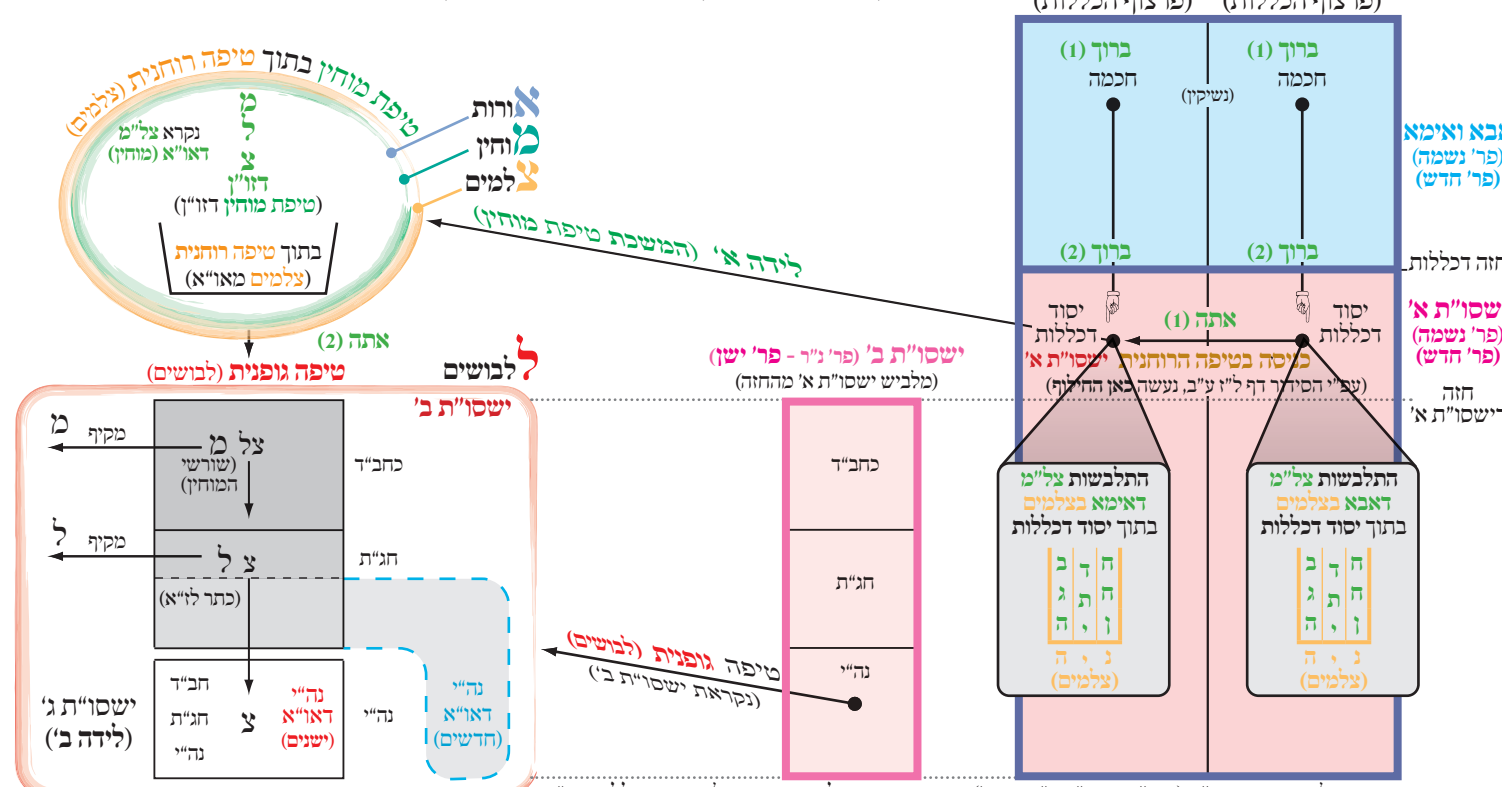
- מ- מוחין:** שפע, ג' ספירות בלבד - חב"ד, השוכנים בראש, אבל מתפשטים בכל הגוף (ע"י לעיל).
 - א- אורות:** עיקר השפע, יורגזר זך מהמוחין. יש עשר ספירות. האורות מהוות בחינת נקודות (ובתוכם מלובשים אור הטעמים ואור הא"ס ב"ה). האורות מופיעים בכוננות בתור הוי"ות ואהי"ה מנוקדים (כל ניקוד כנגד ספירה).
- יש לציין שהשפע הוא שייך לז"א, אלא שז"א יקבל אותו באמצעות או"א, ולכן הוא נקרא על שם או"א, אבל ברור שלכל פרצוף יש שפע עצמי. לעומת זאת, הלבושים והצלמים (המסכים) הם נה"י דאו"א, והם הכלים שאו"א נותנים משלהם לצורך כניסת השפע בתוך ז"א. (על פי האש"ל באוצ"ח דף ל"ד ע"ד אות א', הלבושים והצלמים הם בעצם הטיפות, וכנ"ל, וע"י עמוד 22).
- כמו כן, כל חמש הבחינות של הכ"ל צמ"א נמצאות בכל המשכת שפע, אלא שבדרך כלל נראה רק חלק מהם בלבד.

סדר הולדה וכניסת המוחין בז"א - הרכבת כ"ל צמ"א

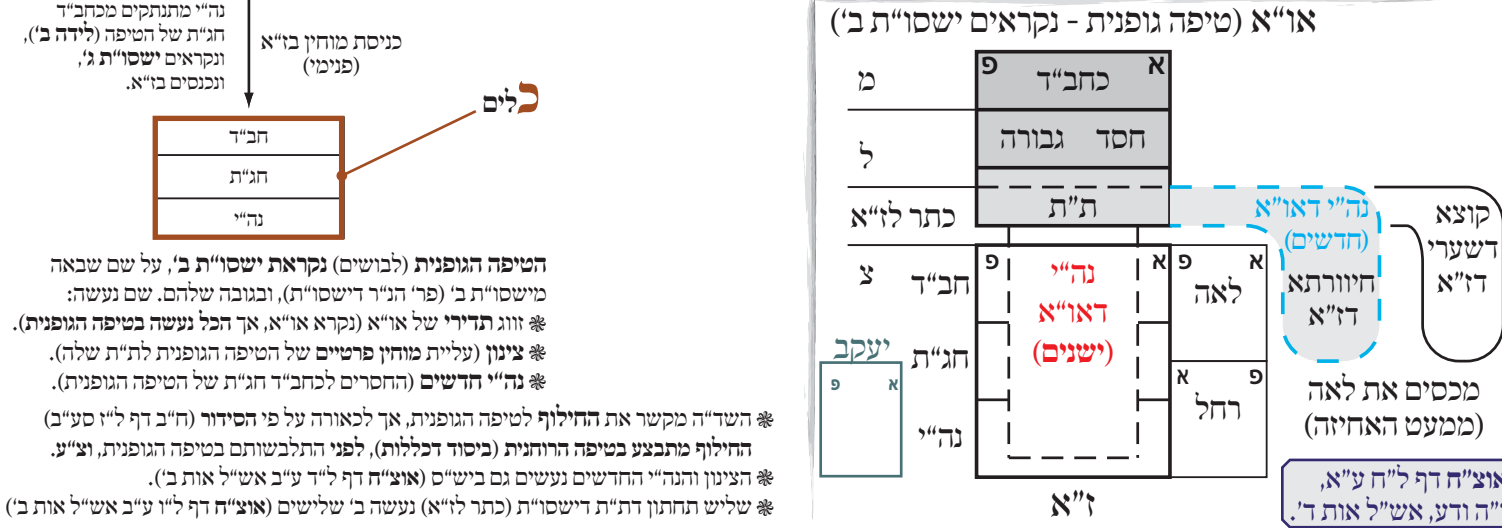
ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. נה"ש דף ט' רע"א ורע"ב. כרם שלמה ח"ו דף כ"ב ע"א, קס"ז ע"א. באתי לגני ח"א דף ס"א אע"ב.

ע"י אוצ"ח דף ל"ד ע"ד - אש"ל אות א'. נה"ש דף ט' רע"א ורע"ב. כרם שלמה ח"ו דף כ"ב ע"א, קס"ז ע"א. באתי לגני ח"א דף ס"א אע"ב. ע"י ח"ב דף ט"ו ע"ד, השמ"ש אות א', הריפ"ש אות א'. סידור חול דף ל"ז ע"א - ל"ח ע"א. ע"י ח"ב דף ח' ע"א פ"ג, דף י' ע"א פ"ד. שעה"כ דף מ' אע"ב. תו"ח ל' ע"ב. פת"ע ג' ע"א.

* כך נראה בסידור, אך לפי הגהת השד"ח (אוצ"ח דף כ"ד ע"ג אות ג') נראה שבקטנות לא שייך דין של פרצוף דכללות, וצ"ע.

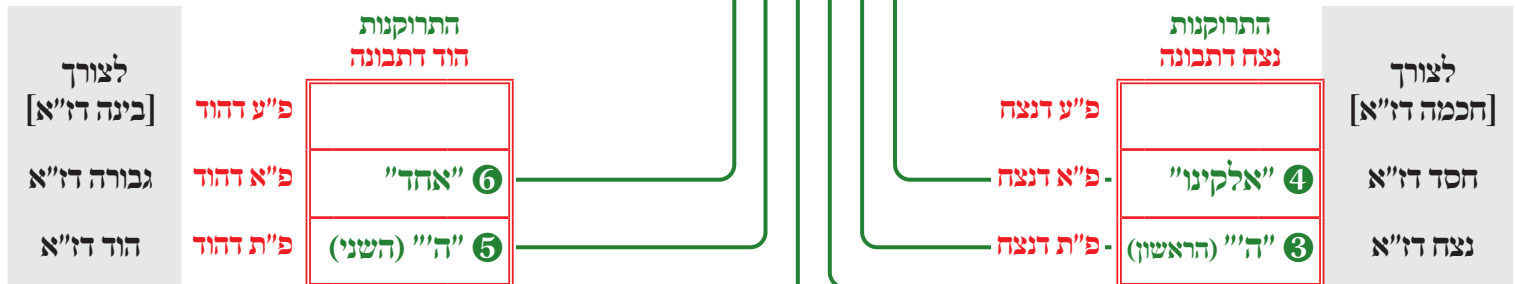

מקורות
 סידור חול ח"ב דף ל"ג ע"ב והלאה.
 אוצ"ח דף כ"ו ע"ב, אש"ל אות ה'.
 שעכ"ה דף כ"ה ע"ג.
 ע"ח ח"א דף פ"ג ע"ב, דף ק"ב ע"א.
 שע"ר ח"ב שאלה ע"ב וע"ג. ח"א שאלה ס"ד.
 אוצ"ח דף ל"ד ע"א, אש"ל אות ב', ג' (גם ביש"ס).
 פת"ע דף י"ז ע"ג אות ב' ובעיקר ד"ה ואין תימה.
 באתי לגני ח"א דף נ"ב ע"א.
 ע"ח ח"ב דף י"ג ע"ב כלל ח'.
 ע"י ציור סדר לידת וכניסת המוחין בז"א, בעמ' 26.

תנהי"ם דתבונה (שניים שהם שלישיים - טיפה גופנית)

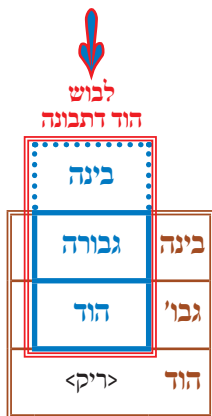
ת"ת דתבונה (לפי נוסח הסידור)

בפנים, עולים לחצי
 העליון כדי להשאיר
 מקום לכתר דז"א.
 באח', עולים לחצי
 התחתון, אין כתר
 עצמי לז"א.

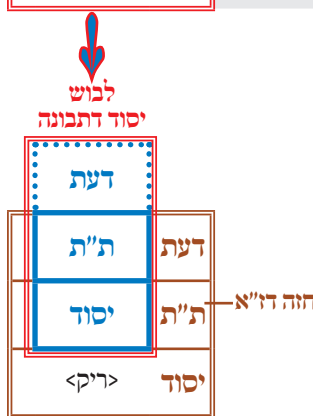

פ"ע דיסוד (יסוד דאימא - יכנס לדעת דז"א)
 פ"א דיסוד (עטרת היסוד דאימא - יכנס עד החזה דז"א)
 פ"ת דיסוד (הארה היוצאת מעטרת היסוד - יכנס ליסוד דז"א)

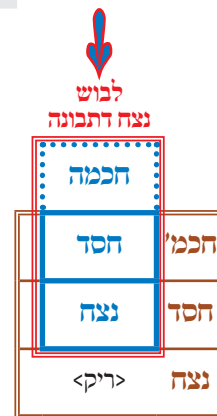
יצודק
 [דעת דז"א]
 ת"ת דז"א
 יסוד דז"א

כלי בג"ה דז"א

כלי דת"י דז"א

כלי חח"ן דז"א

כניסת מוחין דז"א
 לתוך כלי ז"א,
 מלובשים בתוך
 נה"י דתבונה,
 בתיבת "אחד":

ארבע עינים בצינון
 1. לפנות מקום בלבושים דאו"א לצורך מוחין דז"א.
 2. לצורך החלב.
 3. גורם לדחיית הולד.
 4. ריבוי אורות (הנה"י דאו"א שעלו לת"ת), גורמים לבניית נה"י חדשים לאו"א.

תשובה מ"ש נשכח'ו הוסיפה זעירין
ביסוד ר"ל ביסוד דמלכות וכמ"ש
זכר ומקדש מלך ולא יש סתירה מזל"י
מכר"יג שד"ה גר"י :

(ע) שאלה כתוב נשכח'ו (דכ"ג כע"ב)
וז"ל כנס מ"ן של כזוג הכנה
הוא שורש לשם הויה צ"י ז"ן אשר מקומה
בז"ה דאימא ע"כ ולא כן בסידור בחינת שמע
כתוב כלים דמ"ן כי ידות והמ"ן כי מנלפ"ך
וכה המעלה מ"ן הוא שם צ"ן יעו"ש נמלא
שהמ"ן הוא מנלפ"ך ולא צ"ן וזה היפך מ"ש
נשכח'ו :

ועוד נשכח'ו כתוב דשם צ"ן מקומו בז"ה
דאימא ובסידור כתוב דשם צ"ן ושלשה
זוין מיסוד דאימא חבל מז"ת דאימא כתוב
שם ס"ג וכ"כ נשכח'ו (דכ"ג ע"ג) דז"ת
דאימא הם ס"ג יעו"ש וכיט"ה :

תשובה כתוב בע"ה בער כ"ט [סוף פ"ב]
וז"ל וכזן זה מאד שכל מ"ן
הילוי שנהצטרין בכל פעם כולם הם בחינת
צ"ן זה וכו' ובהינת שם צ"ן פשוט עם ה'י
זוין הם רוחא אשר הוא המעלה אותם ומאלו
נמשכין אל המלכות צפת כיוקב ע"כ נמלא
זה כשם דצ"ן הוא צחי מ"ן והוא המעלה
מ"ן ושני הבחינות ישנם צו ולענין מ"ש
מקומו בז"ה דאימא ר"ל שם צ"ן זה בחינת
כרוחא שנתן חבל לאימא ביסוד שלה וביסוד
נקרא כל שכולל כל הו"ק ומקבל מכל הו"ק
וכן אמר נשכח'ו דשם צ"ן מקומו בז"ת ומ"ש
דכו"ס דס"ג בז"ת דאימא כ"כ ג"כ בע"ה שם
דז"ת דאימא ז' היות דס"ג והג"ר ח"כ א"כ
הרתי איתנהו שם צ"ן הוא כרוחא דשצק
צלה ביסודה ושם ס"ג בז"ת שצ"ה מבר"יג
שד"ה גר"י :

(עא) שאלה כתוב נשכח'ו [דכ"ג ע"ד]
וז"ל יש די מדרגות צק"ש
ואלו הם ה'י שיכיו צו מוחין פנימיים דקטנות
דאימא ה'י שיכיו צו גם כיוחין מקיפיים
דקטנות דאימא וכו' וכל הדי בחינות אלו הם
במוחין דקטנות בשמות אלהים ע"כ וקשה
דכידור לא כתוב כולם אלהים אלא דוקא
צק"ש דערצית ודיולר חבל צק"ש שעה"מ

ודקטנות נזכר אהיב דיוחין ושם שדי בחינת
ישראל כיעו"ש וכו' היפך שכת"ו ויותר קשה
דנשכח'ו [ד"כ ע"ה] כתוב סדר המוחין
דיוקה כמ"ש בסידור וכו' היפך מ"ש צמ"ה
כנז' ול"ע :

תשובה קושיב זו בקשה אותה מכר"י
ז"ל בספר "עולת תמיד" (דמ"ה
ע"ה) וז"ל צמח יש לחקור מה שייכות יש
צק"ש שעה"מ ח"כיה דיוחין צריצו צאחוריים
וצק"ש דקטנות צשד"י שהם מוחין דקטנות
וכלל מוחין דקטנות הם אלהים ולא ח"כיה
שדי ונלע"ד שהם מוחין דקטנות צסוד נח"ש
כנז' בספר קבלת יעקב (דרס"ה ע"ב) עכ"ל
נמלא שמ"ש הרב כל די בחינות הם אלהים
קאי על זמן ק"ש דערצית ודיולר חבל צק"ש
שעה"מ ודקטנות הזמן גורם להיות בחינות
הללו ועיין צפתה עיניו [ד"י ע"ג ד"ה וצטנין]
שהצ"ה מברב צספר מצ"ש [דקכ"ו ע"ה]
שכתב דכך היתה קבלתו צסדר שמות המוחין
יעו"ש צועיין נשכח'ו דרוש י"ב דפסח וכיט"ה.
מהמגיב גר"י :

(עב) שאלה כתוב נשכח'ו [דכ"ה ע"ג]
וז"ל הנה יתצאר חללנו שצפת
לידת התצונת את המוחין דגדלות דז"ה
מתקררין ומלטנין ירכותיה צסוד מ"ש רז"ל
אין התורה מתקיימת חלל צמ"י שממית עלמו
עליה וכו' והנה עתה צק"ש נכנסין צ"פ תחאין
דללח דאימא בחכמה וצחסד דז"ה וכו' יעו"ש
ל"ל כיון שצפת ק"ש צזוג נמשכו ג"ר ו"ק
דמוחין דאימא ח"כ לפ"י לר"ך ג"כ לכיון צליגון
ג"ר דנכ"י והרב נשכח'ו וצכידור לא הזכיר
חלל בלענות ו"ק דנכ"י צשש תיבות דפסוק
שמע' עוד ל"ל חס יש ליגון גם צנכ"י דאצא
או לא כי נראה שר"ך הליגון גם צנכ"י דאצא
צק"ש כדי שיתלצבו צהובס המוחין דגדלות
שמלד אצ"ה דמחי שגא מאימא ?

עוד ל"ל חס יש ליגון צנכ"י דו"ק הישכוח
ללרך מוחין דקטנות או לא שגראב
שר"ך להיות דצ"י כיון שהפסוק וראיחס על
האצניים הוא רומז לכוד הליגון וכמ"ש בע"ה
בער המוחין פ"ג יעו"ש והפסוק מייחי צלידת
העינר

שערי

ענין ק"ש דיוצר

רחמים

כא

העוצר לערך מוחין דקטנות וע"ז כתב הרב שכתב לענין הו"ע"א :

תשובה נעילת א"ח להמשיך הניחוח להכ"י דיבסו"ת אלא ע"ז לענין

וכתב ש"י רב ששה פרקין דנכ"י דאימא מלמננין כונתו בנתיבות שמת יכו' נרמזו רב אלוהי הברי ע"ה כתב הו"ע"י בלש מלמננין ולכן יבוא במקומם נכ"י החדשים וע"ז וכן נכ"י דלצה יכ"ה ב"ה לענין שכבר כתב הרב ע"ה נדבר בלוימא וממנה תקום לצצה וכ"כ בסידור הרש"ם בתיבת לממן שמו להמשיך סו"ס נכ"י החדשים דיבסו"ת לתוך כח"ד דמוק ע"ה מנזרח שהיה בליוון גם בנכ"י דיב"ס וע"ז נעשו נכ"י החדשים וכ"כ להדיא בתיבת בלחצה. וע"ז בק"ש לריך לכוון בתיבת אחד להבליט בליוון בג"ר דנכ"י דלוימא ונכ"י דלצה אצל גבי מוחין דעיצור ויניקה לא כתב הרב נכוון בק"ש בכלטנות נכ"י דו"ק דיבסו"ת ע"ז מהר"ג שד"ה נר"ז בתוספת בלחור :

א"ה עיין צפתה עינים (ד"ז ע"ג ד"ה ואין) מ"ש בענין לענין דעיצור ויניקה והו"ע"א :

עו **שאלה** נודע שבק"ש כלטנות ששה פרקין דנכ"י דתבונה צמשה

תיבות דפסוק שמת נמלא שכלטנות חכ"ה קודם המשכת המוחין וקשה שכו"ל הו"ע"א מ"ש בעמודה בתיבת בלחצה שאלו שאלו המוחין ליבסו"ת כ"י אז מוסלקין המוחין חיות ולחות דח"י ת"ת ונכ"י"ם ועולים בח"י העליון דת"ת דיבסו"ת והכברה מנרעת כמ"ש בתיבת בלחצה עכ"פ ל"ל מה נשתנה מזל"ז ?

תשובה מה שכתב בק"ש כלטנות הפרקין קודם ביבולו המוחין זה נרמז

בעלמא נרמז צמשה תיבות כלטנות ו"ק דנכ"י דלוימא שכתבים ב"ז"א בק"ש אצל עיקר הכלטנות נעשה נכ"י דיבסו"ת השניים שבהם מתלבש צ דל"ס וזה נעשה אחר שאלו המוחין צכתב"ד חג"ה דיבסו"ת כ"י ונעשה מ"ר דל"ס נמלא דבק"ש נעשה בליוון ע"ד העמודה בלחצה בלחצה שנעשה בליוון אחר שאלו המוחין מהר"ג שד"ה יל"ז :

עד **שאלה** כתוב בשכ"י (דכ"ה ע"ד) וז"ל כונת ייחוד ק"ש וכו'

]

ואז יכ"י כי נמשכן אל הו"ע"א חיות בלחצה שמת הרחמים ששה כי חלוקה כי ששה כי מוחין הרחמים וצבכמל"ז שם תכ"י א המלכות ע"כ ע"ש כי לא נמלא מ"ה בסידור בתיבת אחד שנמשך מנתיבות הרחמים ששה חלוקה כי ולא נוקי בלחצה צבכמל"ז והו"ע"א :

תשובה עיין בש"ס ח"י ט"ל דרו"ב כי דק"ש הו"ע"א בתיבת כן יבטיח בל"ש ונדל"ה

ז"ה ח"י מדבריו הרב ובמ"ש צד"ק הדרוש נוולתי ועיין לעיל בשאלה ס"ה והו"ע"א מהמנוח נר"ז : **עו** **שאלה** כתוב בנכ"ר בל"ס (דכ"ז ע"ב) וז"ל ועתה צמלת שמת יכוון

לוי"ג א"ח ובסו"ת צפרל"ק בחילוף דנכ"י חלמננין בלח"ה ע"כ וקשה בלא בנכ"ר בל"ס (ד"כ ע"ב) צבכמ"ה הדרש כי כי זיוג דהיות העולמות נעשה ממילא בלא על ידו וז"ל לקבל דמו"ד ולהעלות עם הזו"ן לע"ד וז"ן ע"כ ח"כ מנזרח בזו"ג דהיות שכו"ל זיוג דיבסו"ת נעשה בלא ע"י וכו"ל הפך האמור ביכוון לוי"ג יבסו"ת :

תשובה לעילם זיוג חל"י דיבסו"ת שיהא לערך חיות העולמות הו"ע"א הו"ע

חמוד נ"א ע"ז אצל עכ"ז בק"ש לריך לכוון לזיוג זיוג בחילוף דיבסו"ת כדי להמשיך חלום מוחין דיניקה ע"ד כינת הברכה שמוזוגים זיוג חג"ה לערך מוחין דיניקה אפילו שכו"ג חד"ר הרב כתב כן שלא לריך להעלות מ"ן אצל לערך מוחין דיניקה לריך לזיוג יבסו"ת ועיין בע"ה שער ס"ג פרק ו' מהר"ג שד"ה יל"ז :

א"ה הנראה בזו"ג חד"ר הו"ע"א שיעור חיות המיכרה ועתה מכו"ס בזיוג יבסו"ת להשפיע בכו"י מוחין דיניקה להרבות ככה לזו"ן שיעלו למ"ן לזיוג הפנימי וזה בין ביניקה דק"ש ובין ביניקה דברכה והו"ע"א :

עו **שאלה** כתוב בנכ"ר בל"ס (דכ"ז ע"ב) וז"ל בתיבות כי חלוקה כי

ומשך מיה"ו דע"צ דחכמה דח"ה לח"ה ויבסו"ת ולדעותיהם בתיבת כי יכוון להמשיך מו"ד דע"צ דמו"ס דח"ה לחה"ן בנ"ה דח"י דלצה ויש"ס בתיבת חלוקה יכוון להמשיך מה"ג ראשונה דע"צ דמו"ס דח"ה לחה"ן בג"ה דח"י דלוימא וצבונה. יבתיבת כי השניה יכוון להמשיך מאות ו"ו דע"צ

[לג:]

המושכת מוחין דקטנות לנוק' לכלים היצונים דזו"ן עפ"י שיטת הרה"ג שד"ה¹

כיוון להמשיך חח"ן בג"ה דת"י, דנה"י כללים היצונים דזו"ן, [דנה"י צ"ג דיש"ס לערבית], דחג"ת ונה"י קטנות [מ]אימא <מז"ת דאימא מהע' השלישית של שמעך, דהיינו: > (עם) מוחין פנימיים (דעיבור) דצ"ג כללים היצונים דזו"ן, [דצ"ג דנה"י דיש"ס לערבית], דל' וצ"ג דצלם קטע, שהם ג' אלהים, עם חלקי הנרנח"י והמקיפין המלובשין בהם, שהם ט' אה"ה וט' הוי"ת ונקודותם כידוע. שהם חיות, ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דנפש כללים היצונים דזו"ן, דנפש צ"ג דיש"ס, ערבית, דנ"ר קטנות, [דנפש] דנשמה ישסו"ת, דמ"ה, דמ"ה ודב"ן יש"ס <

חח"ן בג"ה דת"י

חז"ג דדעת
אלהים

לחח"ן בג"ה דת"י, דנה"י כללים היצונים דזו"ן, [דנה"י צ"ג דיש"ס לערבית], דו"ק קטנות דבירורים הנז' רפ"ח, הכלולים בתוך הנוק' (תמול שלשום, העומדת בהיכל אהבה דבריאה.

לסלק [האור שב]הארת הלבוש, הנמשך מעטרת יסוד דתבונה, לת"ת דתבו'. ומצטנן הארת הלבוש הנז', לצורך [שפע יסוד דז"א, לכניסה בכלי] ת"ת דז"א <כפועל, נעשה באחד.

ימשיך לתיבת ישראל, בעמוד רט

1. ע"י ציור בסוף הספר, עמוד שח. ע"י גם ענ"ה ל"ה ע"ב. בעיקר הגהת השד"ה אות ס"ב. משם בארה שיש להמשיך לנוק' (שמעך) אותם המוחין כמו לז"א (ישראל), אלא לנוק' יהיה נה"י דקט' ולז"א כתב"ד חג"ת. ויש לכיין בהמושכת ט"ס לנוק' ולז"א, כפי שכתוב בסידור (חח"ן בג"ה דת"י). ההבדל היחיד בין ז"א לנוק' זה שמות המוחין (ג' אלהים לנוק', ש"ר אל"י לז"א) וחלק הכתובת שמתחם לנה"י לעומת כתב"ד חג"ת. הרש"ש בסידור, בהקדמה לק"ש (מובא כאן בעמוד רצ) מסביר שמה שכתוב נה"י לנוק' (שמעך) פירושו כלים היצונים דזו"ן, וכתב"ד חג"ת לז"א (ישראל) פירושו כלים פנימים ואמצעים דזו"ן, וכך סדרנו בכוננות עפ"י שיטת הרה"ג שד"ה.

[לד:]

המשכת מוחין דקטנות לז"א - עפ"י שיטת הרה"ג שד"ה

ישראל

יכוין להמשיך הח"ן בג"ה דת"י [דכחב"ד וחג"ת כלים פנימים ואמצעים דזו"ן].

דנה"י צ"ג, דפרצוף ו"ק קטנות דיש"ס (ערבית), דהיינו:

(עם) מוחין פנימיים [דמ' ול' כלים פנימים ואמצעים דזו"ן] דצ' דצלם דנה"י דיש"ס (ערבית) (עם מוחין פנימיים דיניקה המלוכשים בהם), שהם אלהים דיודי"ן, וריבוע אלהים פשוט, שהם גמט' ש"ר והם מוחין דחו"ב, ואותיות דריבוע אלהים מלא, שהם מ"א אותיות גמט' אל"י והם מוחין דחו"ג, עם חלקי הנרנח"י והמקיפים המלוכשים בהם, שהם ט' אהי"ה וט' הויו"ת, ונקודותם כידוע, שהם היות, ונשמות, וחיות ונשמות דרוחות, דנרנח"י דרוח [ונח"י] כלים פנימים ואמצעים דזו"ן, דנפש צ"ג דיש"ס, ערבית, דרוח יניקה, [דנפש] דנשמה יססו"ת,

דמ"ה, דמ"ה ודב"ן ישי"ס

חח"ן בג"ה דת"י

אהיה

יהוה

אהיה

יהוה

אהיה

יהוה

אהיה

יהוה

אהיה

יהוה

אוהויהוה

יהוהויהוה

אהיה

יהוה

אהיה

יהוה

אהיה

יהוה

בינה
(ריבוע אלהים פשוט)

א אל אלה אלהי אלהים

ג"ר

חכמה
(אלהים דיודי"ן)

אלף למד הי יוד מם

ג"ש

חו"ג דדעת מ"א אותיות של ריבוע אלקי"ם במילוי יודי"ן

אלף.אלף למד. אלף למד הי. אלף למד הי יוד. אלף למד הי יוד מם

ג"י אל"י

לחח"ן בג"ה דת"י, [דכחב"ד וחג"ת כלים פנימיים ואמצעים], דנה"י צ"ג, ערבית דפרצוף

ו"ק קטנות דמ"ה, דמ"ה ודב"ן ישי"ס [דבינה לחש], דנה"י דבינה יססו"ת דז"א

[העומד בהיכל אהבה דבריאה¹]:

יכוין לסלק האור המתפשט בעטרת יסוד דתבונה, להעלותו לת"ת דתבונה. ומצטננת העטרה

הנז' לצורך [שפעת ת"ת דז"א, לכניסה בכלי] הדעת דז"א:

1. עפ"י הקדמת הרש"ש על ק"ש ע"י עמוד רצ"ג, המוחין דיניקה נמשכים לז"א ולנוק' כאחת כלים פנימיים ואמצעיים דזו"ן. עפ"י זה נראה שהם שניהם נמצאים ביחד, בבריאה. כך נראה גם מהגהת המגיה על הקדמת הרש"ש הנ"ל על ק"ש לעמוד רצ"ג. ע"י גם השרטוט בענין ק"ש לעמוד שח. וגם, לא נראה לחלק בין כלים חיצ' דזו"ן בברי' לשמע, לבין כלים פנימים ואמצע' דזו"ן באצי' ישראל. וכן נראה מנה"ש דף כ"ז ע"ב ד"ה ואח"כ, המשכת המוחין דקט' ישראל לבירורים של ז"א (בריאה).

[לה.]

הקדמה לה' אלקינו ה'

יכוין להכין ולהזמין את או"א ודעת נשע"ר ח"ב ש' ע"ז ע"י שימשיך להם מיה"ו דע"ב דמוחא סתימאה דא"א מוחין דיניקה, לאו"א ודעת. דהיינו ע"ב לאבא מוחין דמוחא סתימאה דא"א מיו"ד דע"ב דא"א, וקס"א לאימא מה"י דע"ב דא"א מבג"ה דמוחא סתימאה דא"א, וע"ב וס"ג לדעת מו"י דע"ב דא"א מדת"י דחסדים דמוחא סתימאה

(א) **יהוה**
יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה

אבא [ויש"ס]

מיו"ד דע"ב דחח"ן
דמ"ס דא"א

אהיה

יהוה

יוד ה' וי' ה'

(לחח"ן דאו"א וישסו"ת)
נשע"ר ח"ב ש' ע"ז

[לאבא ויש"ס]

יכוין לסלק האור שבפרק תחתון דנצח דתבונה ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ מצטנן הפרק הנז' לצורך [שפע נצח דז"א, לכניסה בכלי] חסד דז"א.

(ג) **יהוה**
יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה
יהוה יהוה יהוה

דעת (תרין מזלין)

מו"י דע"ב דדת"י [דחסדים]

דמ"ס דא"א

אהיה

יהוה

יוד ה' וי' ה'

נוצר
יוד ה' ואו ה'
(לדת"י דאו"א וישסו"ת)
ונקה

[לתרין מזלין]

יכוין לסלק האור שבפרק תחתון דהוד דתבונה ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ מצטנן הפרק הנז' לצורך [שפע הוד דז"א, לכניסה בכלי] גבורה דז"א.

(ב) **אלהינו**
אלהינו אלהינו
אלהינו אלהינו
אלהינו אלהינו
אלהינו אלהינו

אימא [ותבונה]

מה"י ראשונה דע"ב
דבג"ה דמ"ס דא"א

אהיה

יהוה

אלף ה' יוד ה'

(לבג"ה דאו"א וישסו"ת)

[לאימא ותבונה]

יכוין לסלק האור שבפרק אמצעי דנצח דתבונה ולהעלותו לת"ת דידה ועי"כ מצטנן הפרק הנז' לצורך [שפע חסד דז"א, לכניסה בכלי] חכמה דז"א.

ועד"ז יכוין להמשיך מעתיק לא"א מוחין דיניקה, ומאח"פ דא"ק לעתיק, וכן מזה לזה עד רום המעלות, כדי שעי"ז יהיו מוכנים כל הפרצופים [דיניקה] לעלות מ"ן [עפ"י זה נראה שהבירורים והעליה בפרצופי היניקה, כל פרצוף לפרצוף שלמעלה ממנו, כדי שיזדווגו כל הפרצופים הנז' אגדלות, בירידה במלת אחד להמשיך מוחין דגדלות לפרצוף שלמטה מהם:

יכוין גם היחוד הזה דאו"א דאצי', ודו"ן דבריאה

יהוה
יכוין לדבק ולקשר חיה שלו עם חיה של הצדיק לעורר מ"ד דאבא.

אהיה יהוה
יוד ה' וי' ה'
*יכוין לזווג את או"א והיא מעלה מ"ן ע"י נשמתו ונשמת הצדיק וע"י שם ס"ג. והוא ישפיע מ"ד ע"י חיה שלו וחית הצדיק וע"י שם ע"ב. ומזדווגים ע"י שם ע"ב.

אהיה
יכוין לדבק ולקשר נשמתו עם נשמת הצדיק לעורר מ"ן דאימא.

* נלע"ד כי תחילה צריך שיכוין למסור עצמו עק"ה ולקבל דמב"ד מד' אותיות הוי"ה וד' אותיות אדני' וליחדם ע"י ד' אותיות אהי"ה וג"כ צריך להעלות נ"ח שלו עם נ"ח של הצדיק ועם הנ"ח של הזו"ן לנ"ח דאו"א ואח"כ יכוין לזווגם כנז' וכמ"ש בע"ח של"א דרוש י"א כלל ט"ז וי"ט ובש' הכוונות בדרושי ק"ש ובדרושי נפ"א וע"ש וא"ש את"ם. המסדר יא"ה

① גם יכוין להמשיך מה"י אחרונה דע"ב דא"א דדת"י דגבורות דמ"ס, מוחזין דהוי"ה ואדנ"י עם הנרנח"י דו"ק דזו"ן

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה אֱהִיָּה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה יְהוָה
יְהוָה יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

לחח"ן בג"ה דת"י דזו"ן

② גם יכוין לסלק האור שבפרק אמצעי יהוד דתבונה, ולהעלותו לת"ת דידה, ומצטנן הפרק הנז' לצורך [שפע גבורה דז"א, לכניסה בכלי] בינה דז"א

לכאן מתחילה העליה לע"ב ס"ג דא"ק - רק מי שהבאנו בשמע ישראל עולים. יש לציין שלפני תחילת העליה בפועל, היינו צריך לכוין שקודם זו"ן מבררים בירורי או"א², אלא שסידרו כוונת הברור הזה רק לאחר כוונת העליה לאו"א, וכן בכל שאר הפרצופים. צריך תמיד להקדים את הברור לפני העליה

③ גם יכוין להעלות נשמת [וחיית³] זו"ן, והם [כל⁴] אותם המו' שנכנסו בתי' שמע ישראל, עם נשמתו [וחייתו], עם נשמת יסוד דא"א שבבינה דז"א, עם הברורים הנז', למז"ן לאו"א

עפ"י הרה"ג שד"ה, צריך להיות ט"ס, ולא נה"י בלבד - ע"י הגהה: 1 בתיבת שמע, עמוד רז

אֱהִיָּה
יְהוָה

אֱהִיָּה
יְהוָה

אלהים

אלהים

אֱהִיָּה יְהוָה

יְהוָה יְהוָה

אלהים

1. ע"י בא"ל ח"א דף נ"ה ע"ב ד"ה גם יכוין. קודם, עליית הנוק' לאצ"י. אח"כ המשכת ה' אחרונה דמו"ס דא"א, כדי שיעלו לאו"א (כלומר, זה לא לצורך עליה לע"ס דא"ק), הרב מביא שעה"כ.
2. ע"י בא"ל ח"א דף נ"ז ע"ב, קודם הברור ואח"כ העליה.
3. ע"י בא"ל ח"א דף נ"ו ע"א.
4. ע"י שע"ר ח"ב ש' ע"ח, עם ג' עיינין (בתיבת שמע), וה' אחרונה, ... שכולם נקראים מו' דיניקה.

העברת הטיפה, ואח"כ לידה א' ואז יכוין להוציא ב' צלמי המו' דאו"א שבנה"י [דג"ר¹] [לח.]. דישסו"ת הא', וכל צל"ם כלול מו"ס שבו, דכל פר' ופר' מהפרצופים הנ"ל.

ויורדים ומתלבשים כל ב' צלמי המוחין דאו"א מהפרצופים הנ"ל, באחוריים דכחב"ד דישסו"ת השניים (טיפה גופנית, עיי' אוצ"ח דף ל"ד ע"ד אות א', עה"ל ח"א-26) דהפר' הנ"ל. ומוציאין הארת המוחין שלהם ו[הם] מקיפים מוחין לכחב"ד דישסו"ת השניים (טיפה גופנית), דפרצוף הנ"ל, והם ב' דצל"ם. ויכוין להשאיר שם שורשי המוחין (רשימו, לכתר דו"א, בקונה הכלל, שהם הכחב"ד דב' הצלמים דאו"א דפרצופים הנ"ל).

ולחמשיך שארית המוחין שהם הו"ק דב' הצלמים דאו"א, דהפרצופים הנ"ל, ומתלבשים באחוריים דחג"ת דישסו"ת השניים (טיפה גופנית) דפרצופים הנ"ל. ומוציאין הארת המוחין שלהם ומקיפים מוחין לחג"ת דפרצופים הנ"ל, והם ל' דצל"ם. ולהשאיר שם (רשימו) דחג"ת דב' הצלמים הנ"ל. (כאן מתבצע [השלמת] הצינור, ג"ר דאימא וי"ס דאבא. שע"ר ח"ב ש' ע"ב-ג').

ושארית המוחין שהם הנה"י (צ' דב' הצלמים, להמשיכם ולהלבישם בט"ס חח"ן בג"ה דת"י דאחוריים דט' פרקין דנה"י דכל פרצוף ופרצוף דישסו"ת הב' (טיפה גופנית), דהפרצופים הנ"ל הנק' ל' דצל"ם (לידה ב', אחרי הניתוק), והם ישסו"ת השלישיים:

[ל"ט:]

יכוין להחזיר המוחין ד-צ' דאבא שעלו למ"ו עם הנרנח"י והמקיפיו:
>עפ"י הרה"ג שד"ה, צריך להיות ט"ס, ולא נה"י בלבד - עיי' הגהה 1 בתיבת שמע, עמוד רז

אֱלֹהִים
יְהוָה

אֱלֹהִים
יְהוָה

אוֹהַיְוָהוּ אוֹהַיְוָהוּ
יְוַהַוָּהוּ יְוַהַוָּהוּ

בינה

חכמה

א אֵל אֱלֹהִים אֱלֹהִים

אֱלֹהִים לַמּוֹד הִי יוֹד מַם

חו"ג

אֱלֹהִים, אֱלֹהִים לַמּוֹד, אֱלֹהִים לַמּוֹד הִי, אֱלֹהִים לַמּוֹד הִי יוֹד,

אֱלֹהִים לַמּוֹד הִי יוֹד מַם

לחח"ן בג"ה דת"י דפרצוף ו"ק דמ"ה דמ"ה ודב"ן דבינה דז"א.

[²יכוין להחזיר את המוחין לנוק', ולהורידה לבריאה]

1. צ"ל נה"י דג"ר דישסו"ת הא' - עיין בא"ל ח"א, דף ס"א סע"ב.
2. עיי' שע"ר ח"ב ש' ק"א.